

— Де, де, Василе... Може ли?

— Може я! Туй... въздухътъ въ кладенеца е тежъкъ, крепи. Когато падна Касапъ-Османовото момче... бѣше съ едни читени потурки. Тѣ отъ вѣтъра, знаешъ, се издули и то си пада полека, каточе го снематъ съ ржце. И тозъ сега, Мурадъ, азъ като чухъ, че билъ съ ямурлука, още тогазъ рекохъ: живъ е!

— Дано да е живъ! — помисли си Лютфи, въздъхна и погледна къмъ горчивитѣ кладенци. Гължбитѣ се спущаха и кацаха по тѣхъ.

— Въ Каралий — заразправя пакъ Звездоброецътъ, — има единъ Пенчо, лудъ. Като го прехване, земе че скочи въ нѣкой кладенецъ, намѣри тамъ нѣкоя тенекия и започне да мѣри водата, — пълни тенекията и я излива, пълни я и я излива. И брои, каточе мѣри жито...

Наоколо пакъ се засмѣха.

— Де, де, Василе... И ти... — все не вѣрваше дѣдо Вичо.

— Сетне? — попита нѣкой.

— Сетне... Извадятъ го и туй-то. Нищо му нѣма.

„Дано е живъ!“ — помисли си пакъ Лютфи и стана. Идѣше поручикътъ. Настанаха и другитѣ. Едновременно съ поручика откъмъ селото се зададе стара жена. Тя плачеше, водѣха я други две жени. Бѣше Мурадовата майка. Множеството утихна.

— Мурадъ! Охъ, синко! Мурадъ! — вика-